

Relife

Limit time: 1 sec.

- หากต้องการข้าม cutscene ให้ไปหน้าที่ 2 บรรทัดที่ 14 (ประมาณตรงกลางหน้าคั่นล่าง) -

“เธอเป็นอะไรหรือเปล่า!!” เสียงปริศนาดังมาจากข้าง ๆ น้ำเสียงเต็มไปด้วยความรู้สึกเป็นห่วง คุณที่กำลังตกใจเป็นอย่างมาก เพียงแค่จะส่งเสียงตอบกลับก็ยังไม่ทันได้ค่อย ๆ หันไปดูถึงเจ้าของเสียงนั้น ใบหน้าที่รู้สึกคุ้นเคยเมื่อนานมาแล้ว แต่น่าประหลาดใจที่ไม่สามารถจำได้แม้กระทั่งชื่อ สิ่งที่ยังคงหลงเหลืออยู่ก็คงเป็นเพียงแค่ความคุ้นเคย

“จะไปเรียกหมอเดี๋ยวนี้แหละ รอสักเดี๋ยวนะ!!” เจ้าของเสียงนั้นพูดขึ้นต่อทันทีโดยไม่รอคำตอบจากคุณ แต่ถึงอย่างนั้น คุณก็รู้สึกได้ถึงความเป็นห่วงอย่างแท้จริง เมื่อสิ้นเสียงเธอก็รีบลุกจากที่นั่งและออกไปนอกห้องทันที

คุณเอนตัวลงกลับไปนอนอีกครั้งเพื่อที่จะได้พักผ่อน ระหว่างนั้นก็ได้มองไปรอบ ๆ อย่างระมัดระวังจนสายตาไปสะดุดอยู่ที่หน้าต่าง คุณมองเห็นใครบางคนที่ยืนอยู่บนดาดฟ้าของตึกข้าง ๆ เขาสวมชุดและเสื้อคลุมปิดบังตัวตนเอาไว้ ถึงจะอยู่ไกลแต่คุณก็สัมผัสได้ว่าการกำลังมองมาทางนี้

เสียงเปิดประตูดังขึ้น คุณจึงหันไปมอง ซึ่งนั่นคือหมอที่กำลังจะมาตรวจดูอาการของคุณนั่นเอง เมื่อรู้ถึงตัวตนของคนที่มาจึงได้รับหันกลับไปดูที่หน้าต่างอีกครั้ง แต่เขาคงหนีหายไปเสียแล้ว

“เออละ คนใช้ช่วยลุกขึ้นมาบ้างให้หมอตรวจหน่อยนะครับ กลับไปนาน 4 เดือนอาจจะไม่ค่อยมีแรงมาก แต่ถ้าทำกายภาพไปเรื่อย ๆ ก็จะสามารถเดินและมีแรงได้เองครับไม่ต้องห่วง”

“หะ 4 เดือน ไม่ใช่ 1 สัปดาห์หรือ ก็เราไปอยู่โลกนั้นแค่สัปดาห์เดียวเองนะ” คุณยังคิดไม่ทันจบก็มีเสียงพูดต่อขึ้นมา

“ทีหลังอย่าทำแบบนี้อีกนะ ทำไม่ถึงทำอะไรสับสนคิดแบบนี้ละ เป็นห่วงมากเลยแท้ ๆ” คนแรกที่เจอเมื่อได้กลับมาที่แห่งนี้ กำลังพูดด้วยน้ำเสียงที่สิ้นและเศร้าเป็นอย่างมาก อีกทั้งดูเหมือนจะเริ่มมีน้ำตาคลอแล้วด้วย

“ร...เรา...ทำ...อะไร” คุณใช้แรงทั้งหมดที่มีพยายามเดินเสียงออกไปเพื่อถามถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น

“เธอจำไม่ได้หรือ ก็เธอเป็นคนโดนลงโทษเอง ตอนรถไฟกำลังเข้าจอดในสถานี...” น้ำเสียงที่ตอบกลับมาก็ยังคงสั้นและส่ออื่น อาจจะเพราะด้วยความดีใจที่คุณฟื้นแล้วก็ได้

ความรู้สึกเจ็บจี๊ดราวกับโดนฟ้าผ่าวิ่งเข้ามาในหัวคุณ แล้วจู่ ๆ ก็เหมือนว่าจะทำอะไรบางอย่างได้ ใช่แล้ว ตอนนั้นคุณไม่ได้โดนลงโทษ แต่โดนพลักตาดหาก!! ใช่ อยู่ ๆ ก็จำได้ โดนพลักยังงั้นละ แต่ ใครกันล่ะ คุณไปสร้างความแค้นไว้ให้ใครกันแน่

“ถ้าฉันไว้พุงนี้จะมีมาใหม่ละ กลับฝันดีละ”

เวลาผ่านไปไวอย่างกับโกหก อาจจะเพราะว่าคุณสับสนมากจากที่เพิ่งฟื้นมา คุณยังคิดไม่ตกว่าสรุปสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นแค่ฝันหรือมันคือความจริงกันแน่ ถึงอย่างนั้น ด้วยความที่ในใจลึก ๆ แล้วก็เหงา คุณจึงได้เอ่ยปากถามออกไป

“เธอ...ชื่อ...”

“อ้อ จริงด้วย ความจำอาจจะยังไม่กลับมาสินะ งั้นขอแนะนำตัวอีกครั้งนะ เราชื่ออริเซย์ แต่ปกติเธอจะเรียกเราว่าอลิสอะนะ เมื่อก่อนเราก็เป็นเพื่อนสมัยเด็กและเป็นเพื่อนสนิทกันล่ะ”

“อลิ...ส” หลังจากที่คุณอลิสแนะนำตัวแล้ว คุณก็พยายามที่จะตอบกลับไป

“ใช่แล้ว อลิสเพื่อนของเธอไง พุงนี้จะมีมาใหม่ละ ถ้ามีอะไรฉุกเฉินก็กดปุ่มเรียกพยาบาลได้เลย ไปก่อนนะ”

อลิสตอบรับคุณพร้อมกับบอกลาพร้อมกับเดินออกไป ไม่นานนักด้วยความเบื่อคุณก็ได้เผลอหลับไป

คุณตื่นขึ้นมาตอนกลางดึกเพราะอะไรก็ไม่รู้ พร้อมกับมองออกไปที่หน้าต่างเพื่อที่จะดูเวลาว่าเป็นช่วงไหนแล้ว แต่สิ่งที่เห็นคือดวงจันทร์สีแดงชาดที่มีขนาดใหญ่ผิดปกติไป มันเกิดอะไรขึ้นกัน แต่ที่น่าตกใจยิ่งกว่านั้น เมื่อคุณกระพริบตา

เงาของใครบางคนก็มาเกาะอยู่ที่หน้าต่างแล้ว มากกว่าที่ตกใจเงา คือตกใจว่าเกาะอยู่ที่หน้าต่างที่ไม่มีที่ ๆ น่าจะใช้เกาะได้
ได้อย่างไร ยังไม่ทันสรุปได้ เงานั้นได้ทุบกระจกแตกภายในครั้งเดียวแล้วเข้ามากระซอกตัวคุณไปห้อยไว้ที่หน้าต่าง

“(*@^&!)#&@#(\$^!_@#&*%#!#)\$*!#)&\$%#”

คุณไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เขาพูดคืออะไร แต่แล้วสก็ล passive programmer เลเวลเต็มก็ทำงาน

ให้เขียนโปรแกรมสำหรับเข้ารหัสข้อความด้วยวิธีของ Huffman เพื่อที่จะได้ฟังเรื่องราวของบุคคลปริศนาออก

- Input บรรทัดที่ 1 รับข้อความที่ต้องการเข้ารหัส (ให้แปลงตัวอักษรทั้งหมดเป็นตัวอักษรใหญ่)
- Output ข้อความที่เข้ารหัสแล้วด้วยวิธี Huffman

Input	Output
BAGGAGE ROOM	11001111010111101101011001110000010
NO IDEA	11011110010101001100
Ooze	110001

* เพื่อป้องกันความกำกวม ให้อ้างอิง input/output ตาม website นี้ <https://huffman.ooz.ie/>

เมื่อถอดรหัสได้ คำพูดต่าง ๆ ที่เงานั้นพูดก็เริ่มฟังเข้าใจเรื่องมากขึ้น สรุปได้ใจความว่า

“กลับไปเถอะ เจ้าจักเป็นผู้กอบกู้ของโลกนั้น ข้าขอโทษ แต่...ข้าต้องการเจ้า”

ขณะที่กำลังฟังอยู่คุณก็มองเห็นสีหน้าของบุคคลปริศนาแวบ ๆ ซึ่งทั้งสีหน้าและน้ำเสียงของเขานั้นเศร้าหมองเอามาก ๆ แต่ที่ยิ่งกว่านั้น เมื่อมองไปที่ใบหน้าของเขาที่อยู่ภายใต้ชุด

‘อลิส...ส ???’ แต่พบว่า ใบหน้านั้นกลับดูมีอายุกว่าอลิสที่เพิ่งเจอเมื่อกลางวัน

“เจอกันที่ฝั่งนู่นนะ” คุณยังไม่ทันคิดจบ เงาปริศนาก็ปล่อยมือทำคุณตกลงไปสู่พื้นที่สูง 7 ชั้น

“เฮือกกกกก” คุณส่งเสียงออกมาด้วยความตกใจหลังจากที่ตกจากที่สูง คุณมั่นใจว่าตัวคุณนั้นกระแทกพื้นลงไปอย่างแรงแน่นอน แต่สิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้านั้นคือภาพของกลุ่มนักบวชกำลังทำหน้าตกใจกับอะไรบางอย่างอยู่ ใช่แล้ว คุณโดนหอกแทงตายไปแล้วนี่หนา อะไรกัน แผลที่ตัวก็หายไปแล้ว แต่ถ้าได้กลับมาที่โลกนี้อีกครั้งจริง นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมัวแต่มาคิดแล้ว หนิเท่านั้น คุณวิ่งด้วยแรงทั้งหมดที่มี ร่างกายเบาเหมือนได้พักผ่อนมาอย่างดีเยี่ยม เร็วแรงทั้งหมดกลับมาพร้อม หลังจากวิ่งออกไปจนรู้สึกว้าวไกลถึงทางออกเดิมที่ คุณได้ยินเสียงแว่ว ๆ เรียกชื่อคุณจากที่ไหนสักแห่งจึงได้พยายามวิ่งตามเสียงนั้น และเมื่อเข้าใกล้เสียงนั้นมากเท่าไร ตัวตนของเสียงนั้นก็ยิ่งชัดเจน เอเลน เอเลนนั่นเอง

“ทางนี้” เอเลนส่งเสียงเรียกคุณเพื่อให้คุณไปที่ทางออก เมื่อออกมาได้แล้ว เอเลนรีบปิดทางเข้าลับทันที ทำให้พวกนักบวชข้างในนั้นไม่สามารถออกมาได้

“ขอบคุณมากเลยนะเอเลน ช่วยไว้ได้พอดีเลย” คุณกล่าวขอบคุณเอเลนที่มาช่วยเอาไว้ได้อย่างพอดี แต่บางอย่างมันทรมานใจคุณ เสียงใครบางคนกำลังสวดหรือท่องอะไรบางอย่างดังมาไม่หยุด คุณจึงกวาดสายตาไปรอบ ๆ และแล้วก็พบกับหัวหน้านักบวชที่กำลังทำท่าทางกำลังร้ายมานานาบางอย่าง ตัวคุณขยับไปเองโดยที่ไม่ได้สั่งการ พุ่งเข้าไปผลักเอเลนทันที

จึก เสียงดังของดาบแสงศักดิ์สิทธิ์ที่ทิ่มขึ้นมาจากพื้นทะเลกลางหลังของคุณ อันนี้คือจะตายอีกแล้วหรือ คือเพ่งพื้น
มานะ คุณคิดใน ถ้าโลกนี้เป็นโลกที่แต่งขึ้นมา คุณคงโดนผู้เขียนเกลียดแล้วแน่ ๆ เลย